

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **V. Š.**, zast. Mgr. Hedvikou Hartmanovou, advokátkou se sídlem Kaprova 15/11, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2023, čj. KUJCK 26716/2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 9. 2023, čj. 55 A 4/2023-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města České Budějovice (správní orgán I. stupně) rozhodnutím z 9. 1. 2023, čj. SO/27430/2022, sp. zn. Spr. př. 10062/2022/Koc, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8. a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterých se žalobce (jako mladistvý) měl z nedbalosti dopustit porušením § 4 písm. b) a § 21 odst. 5 téhož zákona. Za to mu uložil pokutu 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil výrok prvostupňového rozhodnutí v popisu skutku a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil. Skutek (ve znění rozhodnutí žalovaného) byl v dané popsán tak, že žalobce „...na čtyřramenné křižovatce ul. Týnská a ul. Lidická v obci Hluboká nad Vltavou řídil motocykl ..., kdy po zastavení v ul. Týnská na hranici křižovatky se následně rozjel a při odbočování vlevo do ul. Lidická směr na České Budějovice nedal přednost cyklistovi ... jedoucímu ... ve směru přímém od zahrádek do ul. Týnská a ve středu dané křižovatky došlo ke střetu – tedy svým jednáním způsobil dopravní nehodu...“.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji výše označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud předně připomněl, že správní orgány vyhodnotily nehodu tak, že žalobce nedal při odbočování vlevo přednost protijedoucímu cyklistovi, což dle úředního záznamu o podání vysvětlení, prvotního úředního záznamu i protokolu o ústním projednání přestupku žalobce doznal a označil se za viníka nehody. Až následně v odvolání a žalobě tvrdil, že ul. Týnská je ve vyústění do ul. Lidická ze směru od zahrádek opatřena červenými sloupky (dopravní značení Z11c a Z11d) označujícími účelovou pozemní komunikaci. Žalovaný měl za to, že ul. Týnská ve směru k zahrádkám je místní komunikací. Ani policejní inspektorce nebylo v daném úseku jasné, o jaký typ komunikace se jedná, proto požádala o stanovisko Dopravní inspektorát České Budějovice. Ten k tomu uvedl, že již od 16. 12. 2015 požaduje upravení dané křižovatky do souladu s požadavky vyhlášky č. 294/2015 Sb., a to mimo jiné odstraněním zmíněného značení (Z11c a Z11d). V následném oznámení přestupku správnímu orgánu I. stupně je pak již dáno na jisto, že ul. Týnská ve směru k zahrádkám je místní komunikací, tudíž se jedná o čtyřramennou křižovatku. Oba účastníci nehody (až do podání odvolání) křižovatku považovali za čtyřramennou, tedy neměli pochyb o tom, že jde o vedlejší pozemní komunikaci. Soud v tomto ohledu poukázal mimo jiné též na projednání přestupku, jehož se kromě nezletilého žalobce účastnila i jeho zákonná zástupkyně (matka) a zmocněnkyně za OSPOD. Nikdo z nich neměl žádné návrhy k doplnění dokazování. Krajský soud v této souvislosti též poukázal na rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2016, čj. 9 As 220/2015–47, podle něhož zpochybnění umístění dopravního značení až v odvolání navozuje dojem účelovosti takové námitky.

[4] K otázce, o jaký typ komunikace se v případě ul. Týnská ve směru k zahrádkám jedná, krajský soud zdůraznil, že v prvostupňovém řízení nebyla pochybnost o tom, že se jedná o místní komunikaci. Žalovaný se následně na základě odvolací námitky touto otázkou zabýval, přičemž vzhledem ke zjištěným skutečnostem a shodnému vyjádření účastníků vzal tento stav za jasně prokázaný. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že cyklista se v době střetu nacházel již ve středu křižovatky, a tedy žalobce byl při svém odbočovacím manévru povinen dát cyklistovi přednost. Žalovaný i na jiném místě rozhodnutí přímo uvedl, že žalobce nedáním přednosti porušil tzv. zásadu omezené důvěry v dopravě, a toto své tvrzení podložil i judikaturou (rozsudek NSS z 24. 6. 2021, čj. 3 As 285/2019-30). Krajský soud s odkazem na další judikaturu shrnul, že zásada omezené důvěry v dopravě znamená, že řidič motorového vozidla může spoléhat na dodržení dopravních předpisů ostatními účastníky silničního provozu jen tehdy, nevyplývá-li z konkrétní situace opak. Výjimkou z této zásady jsou případy, kdy ze situace v provozu na pozemních komunikacích vyplývá povinnost dbát zvýšené opatrnosti nebo s předstihem reagovat na situaci, aby bylo zabráněno kolizi. Dle vlastního vyjádření se žalobce do odbočovacího manévru rozjel rychlostí 5 km/hod., tudíž měl a mohl bezpečně včas zastavit. Byl povinen reagovat včas na situaci v silničním provozu, byť zapříčiněnou možným protiprávním jednáním jiného řidiče, což podle krajského soudu vychází nejen z judikatury vztahující se k porušení zásady omezené důvěry v dopravě, ale také z § 4 písm. a) a b) zákona o silničním provozu.

[5] Úvaha o tom, že žalobce nemusel dávat protijedoucímu cyklistovi přednost z důvodu, že ten jel z účelové komunikace, podle krajského soudu neobstojí. Cyklista se již nacházel

pokračování

uprostřed křižovatky, když se s ním žalobce střetl, a tedy měl od žalobce dostat přednost v jízdě v každém případě, neboť žalobci svou přítomností objektivně bránil v bezpečném průjezdu křižovatkou. Cyklista tuto přednost nedostal, jelikož si ho žalobce nevšiml, nicméně ve chvíli, kdy cyklistu upozoroval, byl žalobce povinen se zachovat v souladu s § 4 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, a včas srážce zabránit zastavením. Navíc ve smyslu zásady omezené důvěry v dopravě již nebylo možné předpokládat, že by cyklista, který je již v polovině křižovatky, považoval komunikaci, ze které přijel, za účelovou a nechal žalobce křižovatkou projet jako prvního.

[6] K dalšímu okruhu žalobní argumentace krajský soud ve shodě se žalovaným uvedl, že prvostupňové rozhodnutí se pozitivní dechovou zkouškou cyklisty zabývalo. Na základě chybějícího naplnění formálního znaku přestupku byla věc možného přestupku cyklisty (spočívající v jízdě pod vlivem alkoholu) odložena. Podle žalovaného byla daná námitka účelová, neboť ovlivnění cyklisty požitím alkoholu nebylo potvrzeno. Krajský soud k tomu dodal, že chování cyklisty popsala policejní hlídka jako „*ovladatelné, koordinované pohyby, orientace normální, postoj a chůze jistá, zápach po alkoholu – ne, tedy bez konkrétních průkazů ovlivnění alkoholem.*“ Vzhledem k možnému odchýlení dechového analyzátoru (naměřené hodnoty byly výrazně nižší) byl výsledek obou dechových zkoušek opakovaně kvalifikován jako negativní. Možné (spolu)zavinění způsobené ovlivněním smyslového vnímání cyklisty bylo vyvráceno a žalovaný to dostatečně určitě v žalobou napadeném rozhodnutí také popsal.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Předně upozornil na to, že rozsudek obsahuje nesprávné označení účastníků (u žalobce chybí datum narození a u žalovaného IČ). Stěžovatel dále shrnul skutkový stav a zdůraznil vyjádření dopravního inspektorátu, který již od 16. 12. 2015 v daném místě požadoval úpravu dopravního značení. To však nebylo ke dni nehody provedeno. Odkaz krajského soudu na rozsudek čj. 9 As 220/2015-47 je podle stěžovatele v dané věci nepřiléhavý. Uvedl dále, že v rámci odvolacího řízení může obviněný na svoji obhajobu uvádět dříve neuplatněné skutečnosti a důkazy bez omezení.

[8] Stěžovatel dále zdůraznil, že již policejní orgán měl při šetření nehody pochybnosti o dopravním značení křižovatky, což potvrdil i krajský soud. Stanovisko dopravního inspektorátu objasnilo skutečnou a účinnou právní úpravu křižovatky a potvrdilo, že komunikace, ze které vyjížděl cyklista, je účelovou vedlejší komunikací. Stěžovatel tedy měl mít podle novely shora uvedené vyhlášky přednost. Vina stěžovatele nemůže být prokázána pouze na základě jeho doznání bez zohlednění dalších skutečností, zejména skutečného právního stavu dané křižovatky. V tomto ohledu stěžovatel poukázal na § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu a připomněl zásady správního trestání. Nelze mu přikládat k tíži, že křižovatka byla téměř 7 let bez správného dopravního značení a byla (je) značně nepřehledná. Za těchto okolností se nemůže doznat k činu a jeho obranu nelze považovat za účelovou. Krajský soud nezodpověděl dostatečně otázku, zda bude vina stěžovatele posuzována podle právní úpravy (dopravního značení), která však je v rozporu se zákonem a není platná, anebo podle pravidel silničního provozu, které jsou účinné již od roku 2015 na základě vyhlášky, kterou by všichni účastníci silničního provozu měli znát. V tomto

ohledu neobstojí argumentace soudu v bodě 25 rozsudku, podle níž měl dát stěžovatel přednost protijedoucímu cyklistovi, protože byl uprostřed křižovatky. S ohledem na platnou a účinnou vyhlášku to měl být právě cyklista, který měl dát přednost stěžovateli. Ten tak nemůže být jediným viníkem nehody. Podle stěžovatele pak správní orgány ani krajský soud nezohlednily, že je nezletilý. Zde poukázal na analogii s trestním řízením. Jestliže ani zasahující inspektorka nebyla schopna rozpoznat dopravní značení na křižovatce, tím spíše to nelze chtít po nezletilém řidiči. Jedná se o důležitou otázku, která má přesah i do dalších řízení.

[9] Krajský soud i správní orgány pak podle stěžovatele bagatelizovaly řízení v opilosti a pochybily při posouzení právní otázky vlivu alkoholu na spoluzavinění nehody. Cyklista se sám doznal k tomu, že před jízdou měl jedno pivo. Byť naměřená hladina alkoholu byla nízká, nelze jeho jednání podcenit, a to zejména s přihlédnutím k jeho věku. Pro cyklistu platí stejná pravidla nulové tolerance jako pro řidiče motorového vozidla. I v tomto ohledu zde tedy došlo (spolu s porušením pravidel silničního provozu) alespoň k poměrnému zavinění ze strany cyklisty. Stěžovatel v tomto ohledu zdůrazňuje i výchovný účinek rozhodnutí o přestupku. Napadeným rozsudkem byl dán jasný vzkaz, že je společensky a právně akceptovatelné, pokud cyklista před jízdou po veřejných komunikacích prokazatelně požije alkohol.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost, neboť zde není dán podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele. Správní orgány i krajský soud vycházely z ustálené judikatury. Pro případ věcného projednání kasační stížnosti žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí i napadeného rozsudku. V řízení nevznikly žádné pochybnosti o tom, že stěžovatel je viníkem dopravní nehody, a že při odbočování porušil tzv. zásadu omezené důvěry v dopravě. Stěžovatel byl povinen včas reagovat na situaci v silničním provozu, byť zapříčiněnou možným protiprávním jednáním jiného řidiče. Rovněž bylo prokázáno, že cyklista v okamžiku střetu s vozidlem stěžovatele nebyl pod vlivem alkoholu.

III. Přijatelnost kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud se v dané věci i s ohledem na vyjádření (návrh) žalovaného zabýval především přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť u krajského soudu rozhodovala v dané věci samosoudkyně. Je tak třeba posoudit, zda kasační stížnost (ve smyslu naposledy uvedeného ustanovení) *svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele*. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti lze odkázat na usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (jehož závěry se použijí i mimo oblast mezinárodní ochrany, viz usnesení NSS ze 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je podle uvedené judikatury přijatelná, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikaturního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Podle Nejvyššího správního soudu žádná část nyní uplatněné kasační argumentace přijatelnost kasační stížnosti nezakládá.

pokračování

[13] Z hlediska systematiky kasační stížnosti stěžovatel poukazuje nejprve na formální nedostatky napadeného rozsudku. K tomu lze nicméně toliko poznamenat, že tato argumentace zjevně nemůže být pro závěr o přijatelnosti kasační stížnosti dostatečná. Stěžovatelem zmiňovaná pochybení týkající se označení účastníků (chybějící datum narození u žalobce a IČ u žalovaného) totiž ze své povahy rozhodně nemohou představovat zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít ve smyslu výše citované judikatury dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Stěžovatel pak v dalších částech podané kasační stížnosti výslovně přdestírá dvě obecnější otázky, které podle něj mohou mít „přesah“ i pro další řízení. Z toho lze dovozovat, že právě v nich spatřuje klíčové důvody, na základě nichž by měla být jeho kasační stížnost přijata k věcnému projednání (byť výslovně ve vztahu k přijatelnosti kasační stížnosti nic neuvádí). První otázka spočívá v tom, zda k posouzení viny stěžovatele má dojít na základě dopravního značení provedeného v rozporu se zákonem, nebo podle pravidel silničního provozu, která by měla být známa všem účastníkům silničního provozu. Vedle toho stěžovatel předkládá otázku zohlednění svého postavení jakožto nezletilého s tím, že po něm nelze chtít rozpoznání dopravního značení na křižovatce, u které v něm neměla jasno ani policejní inspektorka.

[15] Ve vztahu k takto vymezeným otázkám považuje Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit, že jak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tak v návaznosti na něj i krajský soud v nyní napadeném rozsudku sice vycházeli z toho, že se v daném případě jednalo o čtyřramennou křižovatku. Vedle toho však současně dospěli mimo jiné s odkazem na tzv. zásadu omezené důvěry v dopravě k tomu, že žalobce byl povinen reagovat na situaci v silničním provozu, byť zapříčiněnou možným protiprávním jednáním jiného řidiče (viz str. 5 rozhodnutí žalovaného, resp. body 19 a 25 napadeného rozsudku). Odůvodnění napadeného rozsudku v tomto ohledu vedle toho výslovně zdůrazňuje i malou rychlost stěžovatele a skutečnost, že cyklista se v době střetu nacházel již uprostřed křižovatky. Obě shora vymezené otázky přdestřené nyní stěžovatelem však tuto část argumentace téměř nereflktují a setrvávají na východisku spočívajícím v nejasnosti dopravního značení v daném místě, resp. v možném protiprávním jednání cyklisty. Především krajský soud se nicméně povinností stěžovatele dát cyklistovi přednost, resp. aplikací výše označené zásady (omezené důvěry v dopravě) v dané věci poměrně obsírně věnoval a dostatečně vysvětlil, proč nemůže obstát úvaha stěžovatele o tom, že nemusel protijedoucímu cyklistovi dát přednost (bod 25 napadeného rozsudku). Stěžovatel však k této části odůvodnění napadeného rozsudku uvádí v kasační stížnosti bez dalšího pouze tolik, že tato argumentace krajského soudu „neobstojí“ (viz str. 4 kasační stížnosti). K tomu (pouze) opětovně dodává, že to byl právě cyklista, kdo měl dát stěžovateli přednost.

[16] V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že k samotné projednatelnosti kasační stížnosti (její části) je třeba, aby stěžovatel uvedl konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (např. rozsudek NSS z 22. 10. 2015, čj. 8 As 92/2015-29, bod 11). Je tedy na stěžovateli, aby dostatečně upřesnil každý důvod, o který opírá kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Nelze vyjádřit prostý nesouhlas se závěry krajského soudu, aniž by upřesnil důvody, v nichž pochybení krajského soudu (napadeného rozsudku) spatřuje. Nejvyššímu správnímu soudu tedy s ohledem na výše uvedené v nyní projednávané věci nepřísluší, aby za stěžovatele jakkoliv domýšlel,

v jakém ohledu zmíněný závěr krajského soudu neobstojí. Prostý nesouhlas stěžovatele s výše reprodukovanou částí odůvodnění napadeného rozsudku (zejména jeho bodem 25) tedy ani nemůže představovat projednatelnou (přípustnou) kasační argumentaci.

[17] Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatelem vymezené otázky nereagují na významnou část odůvodnění napadeného rozsudku, v níž krajský soud vysvětlil, že stěžovatel měl dát cyklistovi přednost „v každém případě“ (tedy i tehdy, pokud by cyklista skutečně vjel na hlavní komunikaci z komunikace účelové). Pokud tento závěr krajského soudu stěžovatel nijak nezpochybňuje, je zjevné, že i kdyby mu snad bylo možno dát za pravdu v jeho pochybnostech, napadený rozsudek by z hlediska podstaty věci mohl i nadále obstat. Zabývat se posouzením stěžovatelem předestřených otázek tedy v dané věci není ve smyslu shora již zmíněného usnesení čj. 1 Azs 13/2006-39 pro projednání nynější věci nezbytné, a tedy ani v jejich případě nelze dospět k závěru o přijatelnosti této části kasační argumentace. Ze stejných důvodů pak nelze považovat za přijatelnou ani související argumentaci stěžovatele týkající se požadavku na zohlednění skutečného právního stavu křižovatky, resp. jeho polemiku ve vztahu k relevanci jeho doznání či k účelovosti zpochybňování dopravního značení až v rámci odvolání (a vůbec možnosti v odvolacím řízení uvádět nové skutečnosti a důkazy). I tato část argumentace se totiž týká hodnocení dopravního značení v místě a předchozího porušení pravidel silničního provozu ze strany cyklisty při vjezdu na hlavní komunikaci, které ale krajský soud v části odůvodnění napadeného rozsudku nevyločil. K výše uvedenému lze ostatně doplnit odkaz na již existující judikaturu, podle níž není namístě zabývat se každou jednotlivou námitkou uvedenou v kasační stížnosti, pokud rozhodnutí krajského soudu obstojí i pouze na důvodech, které stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá (rozsudek NSS z 9. 6. 2016, čj. 9 Azs 84/2016-22, body 11 až 14).

[18] Pro úplnost pak lze dodat, že i pokud by stěžovatelova argumentace týkající se nedostatečného zodpovězení jím vymezených otázek ze strany krajského soudu směřovala k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, ani v tomto ohledu nelze dovodit přijatelnost kasační stížnosti. Napadený rozsudek se totiž nijak nevymyká požadavkům existující judikatury na podobu a přezkoumatelnost odůvodnění soudního rozhodnutí (např. rozsudky NSS z 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, z 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či z 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[19] Přestože se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že rozhodnutí o přestupku má mít i výchovný účinek a působit preventivně, přijatelnost kasační stížnosti v nynější věci nemůže založit ani jeho argumentace týkající se požití alkoholu ze strany dalšího z účastníků nehody (cyklisty). Napadený rozsudek rozhodně není postaven na tom, že by pro cyklisty v tomto ohledu platila jiná pravidla než pro řidiče motorových vozidel, nebo že by připouštěl konzumaci alkoholu před jízdou, jak by se mohlo z argumentace stěžovatele jevit (viz zejm. body 26 a 27 rozsudku). V projednávané věci se správní orgány i krajský soud danou otázkou v dostatečné míře zabývaly, hodnotily konkrétní zjištěnou hladinu alkoholu v krvi cyklisty, a především pak vyšly z toho, že zde nejsou dány (byť jen) indicie svědčící tomu, že by jízda cyklisty požitím alkoholu byla jakkoliv ovlivněna. Ostatně nic konkrétního v tomto směru stěžovatel netvrdil ve správním řízení, ani v řízení soudním. I v kasační stížnosti stěžovatel setrvává pouze u obecného přesvědčení o spoluvině cyklisty. Taková argumentace nicméně není bez dalšího s to naplnit některý ze shora vymezených

pokračování

důvodů přijatelnosti kasační stížnosti. Je třeba navíc zdůraznit, že podstata závěrů, k nimž v tomto ohledu krajský soud dospěl, se týká především posouzení skutkových zjištění ohledně případného ovlivnění cyklisty alkoholem. V tomto směru jsou nicméně závěry krajského soudu plně přezkoumatelné a zcela logické. Krajský soud tyto závěry navíc podrobně zdůvodnil. Případné dílčí nedostatky rozhodnutí krajského soudu, jde-li o skutková zjištění, ještě nepředstavují hrubé pochybení, které by vyžadovalo zásah kasačního soudu a konstatování přijatelnosti kasační stížnosti (usnesení NSS z 11. 8. 2023, čj. 8 As 120/2022-28). K tomu je třeba navíc připomenout, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek (rozsudky NSS z 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016-79, bod 21, či z 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020-52, bod 23).

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. října 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu